

Kapka

11/18/2007

Listopad 2007

MĚSÍČNÍK FARNOSTÍ LAŠKOV, PŘEMYSLOVICE,
ČECHY POD KOSÍŘEM

Dušičky

*Něžně zvem vás, drazí mrtví, dušičky.
Nejste od nás odloučení navždycky.
Naše srdce vždy vás rádo vzpomíná
nejen v ten čas, kdy se dýmí z komína.
V tento čas však vzpomínky jsou častější.
Vzpomínání dobré je a potěší.*

*Učíme se na těch vašich příkladech,
mnohý bolný za vámi je slyšet vzdech.
Co jste znali, milí, co jste uměli!
Vašich dobrých skutků, jak když chumelí.
Jsou jak třpytné a bělostné hvězdičky.
Album naplněn být může celíčký.*

*Chyby na vás vůbec žádné nevidět.
Hříšníci vám mohou jenom závidět.
Bůh vám odpustil již lidské slabosti.
Víc jste byli upevněni ve ctnosti.
Teď jen čekáte, kdy skončí očistec.
Nebe bude vaše! To už je jisté.*

Malé křesťanské kalendárium. . .

Listopad:

- 1. listopad** – slavnost Všech svatých
- 2. listopad** – vzpomínka na všechny věrné zemřelé
- 9. listopad** – svátek Posvěcení lateránské baziliky
- 10. listopad** – památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve
- 12. listopad** – památka sv. Josafata, biskupa a mučedníka
- 13. listopad** – památka sv. Anežky české, panny
- 17. listopad** – památka sv. Alžběty Uherské, řeholnice
- 21. listopad** – památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě
- 22. listopad** – památka sv. Cecílie, panny a mučednice
- 24. listopad** – památka sv. Ondřeje Dung-Laca, kněze a druhů, mučedníků
- 25. listopad** – slavnost Ježíše Krista Krále
- 30. listopad** – svátek sv. Ondřeje, apoštola

Listopadový liturgický kalendář nám ukazuje na konec církevního roku a na začátek doby adventní.

V první dny měsíce slavíme **slavnost Všech svatých** a vzpomínáme na všechny zemřelé. Už v posledních knihách Starého zákona se modlitba za zemřelé pokládala za svatou a zbožnou myšlenku. Podobně i v prvotní církvi – jak o tom svědčí nápisy v katakombách. To předpokládá nejen víru ve věčný život, který se koná v nebi, ale i možnost se očistit. Člověk se po ukončení pozemské pouti již nemůže aktivně přičinit o svou spásu, může se však očistit utrpením. Právě kvůli této činnosti – „očištění“ – mluvíme o duších, které ji konají, že se nacházejí v očištění. Celé společenství věřících může takové duši pomáhat modlitbami, almužnami, dobrými skutky, vlastním pokáním a slavením Eucharistie. Bolest duší v očištění spočívá v tom, že nejsou ještě dost čisté, aby je Boží láska mohla naplnit a udělat je šťastnými. Tato láska solidárně spojuje všechny údy mystického těla Ježíše Krista.

Člověk, který žije v čase a v tomto světě poznává, jaká nesmírná hodnota je mu dána, aby ji naplnil a jednou vydal za své skutky, kterými jednotlivé okamžiky času vyplnil – účet. Věřící člověk nemůže

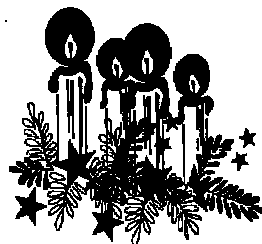
jen prožívat a využívat čas, či dělat dobré skutky jen tak, ale musí každý okamžik svého života, celé své jednání směřovat k Bohu, k věčnosti. Tedy jeden z cílů života člověka je naučit se správně a vědomě využívat každou vteřinu tohoto života.

Před námi je nový liturgický rok.

Začíná první adventní neděle a vrcholí slavností Krista Krále. Má dva okruhy či cykly: vánoční a velikonoční. Vlastním nositelem liturgického roku je sám Kristus, který ve své církvi neustále žije a pokračuje ve svém kněžském úřadě. Nám, kteří k němu s vírou přicházíme a necháváme se vést, přivlastňuje ovoce svého vykupitelského díla. Liturgický rok je školou křesťanského života a každá památka vrcholí slavením Eucharistie, která je zdrojem milostí a vede k následování Krista.

Slavností Krista Krále se ukončí církevní rok. Tuto slavnost zavedl v roce 1925 papež Pius XI..

Ježíš Kristus je král pravdy a života, král slavnosti a milosti, král spravedlnosti, lásky a pokoje, je naším Pánem. Jde o to, aby všechny naše dny, všechny naše starosti a práce byly konány pod jeho žezlem a jednou spolu s námi vstoupily do věčného Kristova království.

Církevní rok začíná dobou adventní. I když advent začne teprve první neděle v prosinci, už v tomto čísle bych chtěl o něm říci pár slov a tím na něj jakoby připravit. Advent je doba očekávání příchodu Krista, je to doba modlitby a pokání, také doba pokorného a rozhodného následování Krista, je to doba naděje.

Člověk by si měl uvědomovat, že se má vzdávat všeho falešného v sobě, a proto je třeba více se ovládat, ukázněvat – činit pokání. Dovedeme si odříkat? A to ne jen v jídle a pití! Do našeho pokání patří i pohled plný touhy, že vše nezávisí jen na penězích. – A za to volejme Bohu díky! Otevírejte a pomalu připravujeme svá srdce na příchod tak velké Lásky, jakou je Ježíš. Poznávejme jakou lásku od nás očekává ten, který je LÁSKA sama. Vrcholem našeho pokání má být svátost smíření, nebo také přijetí svátosti pomazání nemocných.

Svou touhu po setkání s Kristem posilujme modlitbou. V tento čas naděje více navštěvujme bohoslužby, rozjímejme a u adventního věnce si čtème texty Písma svatého.

Naši otcové nám napsali o adventní době, že má dvojí ráz: „Je dobou přípravy na narození Páně, v níž se připomíná první příchod Božího Syna k lidu, a zároveň dobou, kdy se touto vzpomínkou srdce zaměřuje k očekávání druhého Kristova příchodu na konci časů. Z těchto dvou důvodů je advent dobou zbožného a radostného očekávání.“ (CR39)

pokračování příště

Vzděláváme se ...

Už nějakou dobu se snažíme odkrýt tajemství Církve uzavřené ve svátostech a především v Eucharistii. Jsme zváni na hostinu prostřednictvím samotného Krista. Minule jsem psal o vkládání našich lidských dáreků do rukou Hospodáře, o symbolice chleba a vína. Ježíš Kristus, který je ve večeradle Hostitelem, přijímá ty dary a zve nás k obsazení místa u stolu.

Mše svatá IV

Mé místo u Božího stolu.

Jestliže chceme zachytit něco z tajemství nebe, o kterém hovořil Kristus ve večeradle, musíme upozorovat tři pravdy. První je pravda o domě. Nebe - to je otcovský dům. V srdci každého člověka existuje touha rodinného domu. Nebe - to je také rodinný dům. V tom domě každý z nás má svůj byt. To je druhá pravda. Ježíš jasně říká: „**Jdu vám připravit místo ... v domě mého Otce je mnoho příbytků**“. Každý člověk potřebuje ke štěstí vlastní byt. Jde o to výjimečné místo v domě, kde on je pánem. Třetí pravda se týká místa u stolu. V domě je společný stůl, rodinný stůl a každý má u něho své místo.

Oltář, u kterého se shromažďujeme, je stolem nebe, který dosahuje země. To je ten nebeský stůl. U toho stolu každý z nás má své místo. Jestliže někdo pozvaný na hostinu prostřednictvím samotného Krista nepřijde, nezaujme své místo – ono zůstává prázdné. Nikdo toto místo nezaujme. Kdokoliv je nepřítomný, může být omluven jenom samotným Hospodářem. Naproti tomu se nikdy nemůže omlouvat sám. Jestliže to chce udělat, je netaktní. Hostitel omlouvá, když člověk je skutečně nemocný, to znamená - nevychází z domu; když slouží svou prací jiným např. lékař, řidič autobusu, pilot, atp. Jestliže jejich práce zaujímá celý den, jsou Bohem omluveni.

V takovém případě svědomité a dobrovolné zřeknutí se přístupu ke stolu, ke kterému nás zve Kristus, je důrazným znamením zanikání víry. Neboť je to podceňování společenství, které se setkává u oltáře, to znamená Církve a zároveň také samotného zvoucího Hostitele, Ježíše Krista. Je nutné proto najít své místo u oltáře, který je stolem nebeského království. Kdo toto místo nenašel, dokáže se lehce vzdát přítomnosti na svaté hostině.

Snadno již obsadíme svá místa u oltáře – sám Kristus, který přijal naše dary, staví před nás své dary. Tady se stává překvapující věc. Ježíš nepřidává k našim darům ještě svůj božský dar, jenom naše dary svým božským slovem proměňuje. Stejně jako by chtěl říct – vím dobře, jak dobrý je váš chléb a víno, které však nechrání od smrti. Toužím vám dát pokrm, který má chuť vašeho chleba a vína, který však dává záruku zmrtvýchvstání; pokrm dávající ne život současný, ale věčný.

V době mše svaté jsme svědky tohoto úspěšného účinku Božího Slova. Chléb je tak „poslušný“ Boha, že když Kristus nad ním říká: *„Toto je moje tělo“*, přestává být chlebem a stává se Tělem Ježíše Krista, – stejně je to s vínem. Tyto dary jsou úplně „poslušné“ Boha, proto je lehké je proměnit. Těžší je to udělat s námi. Bůh mnohokrát říká nad námi slova proměnění a poněvadž máme svobodnou vůli, promění nás natolik, nakolik se naše svobodná vůle otevře této proměně. Proces naší proměny trvá celý náš život a jde těžce. Okamžik proměňování je vždycky pro nás výzvou odкрыtí této velké pravdy, že Bůh nás shromáždil u svého stolu proto, aby nás proměnil, posvětil, pozdvihl – stejně jako proměňuje chléb a víno.

pokračování příště P. Janusz

Děni ve farnosti ...

13. října 2007 se poprvé uskutečnila v naší farnosti Fatimská pobožnost, a proto by bylo dobré se o této výjimečné události zmínit. V minulém vydání *Kapky* jsme vzpomínali zvláště na historii, dnes se zastavíme nad tím, jaké vlastně může mít asi člověk pocity, když se účastní takovéto pobožnosti. Proto jsme oslovili pár účastníků, aby se s námi rozdělili o své pocity...

Fatimská pobožnost začala mší svatou, po které následovala adorace Nejsvětější svátosti, svěcení sochy Panny Marie Fatimské a nakonec byl průvod s modlitbou růžence doprovázený mariánskými písněmi.

Počasi nám bylo nakloněno, nespadla ani kapka deště, i když meteorologové předpovídali jinak.

Sešli jsme se zde v hojném počtu /asi 150 poutníků/, abychom si připomněli poslední zjevení Panny Marie ve Fátimě, které se událo před 90 lety. Atmosféra byla příjemná, i když venku foukal chladný vítr, ale nikoho z přítomných poutníků, ať již malých nebo velkých, to neodradilo. Každý si nesl hrdě své světlo, aby viděl na cestu, neboť již byla tma.

Při adoraci každý z nás mohl poprosit a poděkovat Pánu Ježíši za všechny jeho dary v našem životě. Ale také poděkovat Panně Marii za to, že se za nás přimlouvá u svého Syna. Každý z poutníků je jistě rád, že se mohl zúčastnit slavnosti v kapli na Krakovci, protože mu v srdci zůstaly vzpomínky ze společného setkání.

Moje zážitky a vzpomínky na tuto událost jsou krásné možná ani nepopsatelné, někdy člověk nedokáže popsat, jak se cítil. Nepochybně je to ale veliký duchovní zážitek. Fatimská pobožnost se mi velice líbila. Mše svatá, která se konala, zdálo by se, že byla stejná

jako ostatní, ale podle mě tomu tak není. Mám ten pocit, že prostředí, doba, společenství lidí a úmysly, se kterými jsme tam přišli, byly jiné. Bylo to jiné tím spíše, že měsíc říjen je měsíc zasvěcený Panně Marii, proto mám velikou radost, že první Fatimská pobožnost se začala konat

zrovna v tento krásný měsíc. Měsíc, který je zvláště zasvěcený Panně Marii a během kterého se můžeme skrze modlitbu růžence k Panně Marii přiblížit a rozjímat o jejím životě a životě Pána Ježíše. Věřím, že radost jsem z této pobožnosti měla nejen já, ale také Panna Marie a Pán Ježíš. I když účast mohla být větší, přesto měli určitě

radost. Věřím, že tato pobožnost vydá plody do našich srdcí a že nám pomohla se ještě více přiblížit k Pánu Bohu, že na ni budu já a také jiní, kteří se jí účastnili, ještě dlouho vzpomínat. Určitě je hodně okamžiků této pobožnosti, na které se dá vzpomínat, protože se velice zdařila.

Pavel Spáčil, náš laškovský kostelník, píše:

„13. října jsme si poprvé a určitě ne naposledy připomněli zjevení Panny Marie ve Fátimě. Úctu a modlitbu jsme mohli prokázat v bohoslužbě, adoraci a průvodem se svícemi a sochou Panny Marie Fátimské, nebo také - jak se při zjevení sama nazvala - Panna Maria Růžencová. Pod vedením otce Janusze a otce Mariusze ze Ptení jsme mohli prožít mši svatou v nádherném prostředí v kapli na Krakovci a rozjímat v půlhodinové adoraci před vystavenou Nejsvětější Svátostí. Při světelném průvodu se v nesení nové sochy Matky Boží zakoupené přímo ve Fátimě střídali otcové a matky nejen z našich farností. Jistě potěšila, a nejen mne, účast farníků z okolních, ale i vzdálenějších míst našeho děkanátu. I když se během pobožnosti vyskytly malé nedostatky, věřím že při dalších pobožnostech, které se budou konat vždy 13. dne měsíců května až října bude vše v pořádku. Za vzor si můžeme vzít Koclířov, kde každoročně zavítá na třicet tisíc lidí. Sídlí zde totiž Českomoravská

Fátima – hnutí, které pečuje o zpřítomnění poselství fatimského zjevení. Co říci závěrem? Věřím, že jsme důstojně oslavili 90. výročí zjevení Panny Marie ve Fátimě a doufám, že se tyto pobožnosti budou i nadále konat ve farnosti, která má zasvěcený kostel Nanebevzetí Panny Marie. Příště - tedy 13. května 2008 v 18.00 hodin.“

Paní Pečková vzpomíná: „*Fatimská pobožnost na mne velmi silně duchovně zapůsobila, zvláště proto, že se konala v kapli sv. Antoníčka. Jsem velkou ctitelkou tohoto světce, zejména když ho máme ve své farnosti a je nám tak blízko. Moje pocity velké duchovní ochrany a pomoci byly umocněny přítomností Panny Marie Fátimské, ke které se denně obracím a na kterou ve svém životě velmi spoléhám. Přemýšlela jsem, proč to tak o. Janusz zařídil? Když jsem zjistila - proč, byla jsem velmi šťastná, že se toto spojení, mohlo uskutečnit právě v naší farnosti – totiž oblast, kde se Panna Maria zjevovala, byla zasvěcená sv. Antonínovi.“*

Protože to byla veliká událost, přijeli tam také lidé z okolních farností. Neváhali jsme tedy, ale vedle lidí z našich farností oslovili jsme také někoho jiného.

Petr Ullman z farnosti Konice vzpomíná:

„Jsem moc vděčný za to, že jsem se mohl poprvé ve svém životě účastnit Fátimské pobožnosti, a to v den, kdy se před devadesáti lety zjevila Panna Maria dětem ve Fátimě naposledy. Nejen že se veškerá má očekávání naplnila, ale společenství modlitby dokonce překonalo moje představy... Panna Maria v ten večer jako by každému z nás říkala: „Neboj se! A vzývej mého syna ve Svátosti oltářní...“ Modlitba růžence, světelný průvod a mariánské písně rozsvítily temnotu noci a myslím, že zapálily i mnohá srdce vírou v Krista ukřižovaného a vzkříšeného. Myslím si, že to nebylo jen krásné na pohled, ale že jsme svou společnou modlitbou získali hodně Božích milostí skrze ruce naší maminky Panny Marie. Kéž by nás bylo stále více, abychom mohli ještě více vzývat Pannu Marii, naši Královnu a Orodovnici!“

Závěrem chci jen dodat, že veliké díky patří otci Januszovi, který nám umožnil uskutečnění Fátimské pobožnosti v naší farnosti a že byl ochotný ji připravit tak, aby se to všechno vydařilo a vydalo to plody v našem životě.

Díky patří také těm, co se postarali o květinovou výzdobu a přípravu na mši. Zvláště také děkujeme panu Markovi Dopitovi, který nám zprostředkoval elektřinu, což bylo velice důležité. Pán Bůh zaplať všem, kteří jakkoliv přispěli pomocnou rukou, aby se pobožnost zdařila.

Děkujeme ale především ve svých modlitbách Pánu Bohu, že nás zavedl na tuto cestu a že nám umožnil se k němu ještě více přiblížit. Děkujeme Mu neustále za jeho lásku a prosíme, abychom vytrvali na cestě do nebe a aby nám pomohl uskutečnit příští rok další Fatimské pobožnosti.

Na závěr bych chtěla ještě jednou pozvat všechny na příští Fatimskou pobožnost, která se uskuteční už 13. května 2008 na témže místě.

anim. J. Ošťádalová a anim.P. Dvorská

Světce měsíce ...

Svatá Kateřina Alexandrijská, Panna a mučednice

Legenda o této světici je jednou z nejznámějších a zároveň nejbarvitějších. Kateřina byla vysoce urozená, učená a krásná dívka

z Alexandrie, žila kolem roku 300. Stala se křesťankou díky místnímu poustevníkovi, který ji ve víře učil.

Veřejně protestovala proti uctívání pohanských bohů a samotného císaře Maxentia vyzvala, aby se vzdal pohanství a obrátil na křesťanskou víru. Císař ji postavil před padesát předních učenců a filosofů, kteří se jí snažili křesťanství, tedy víru jen v jednoho Boha, rozmluvit. Ačkoliv jí bylo pouhých osmnáct let, dokázala všechny jejich důvody vyvrátit a obrátila je na křesťanskou víru. Za to je nechal císař všechny zaživa upálit. Poté se snažil Kateřinu požádat o ruku, ale Kateřina ho odmítla s odůvodněním, že se již zaslíbila Kristu. Toto prohlášení mělo za důsledek dvouhodinové bičování a poté nekonečné mučení a věznění, během kterého ji prý krmila holubice. Během tohoto věznění se svaté Kateřině zjevil Pán Ježíš. Poté byla Kateřina mučena na speciálně vyrobeném kole, opatřeném bodci, které ji mělo zaživa roztrhat. Kolo se ale díky blesku rozpadlo a zranilo mnoho diváků. Její stálost obrátila na víru dvě stě vojáků, kteří byli ihned popraveni. Poté byla na císařův rozkaz sřata. Z jejích žil prý netekla krev, ale mléko. Před smrtí svolávala požehnání na všechny, kdo na ni budou vzpomínat. Zemřela roku 307 n.l. a po její smrti odnesli andělé její ostatky na horu Sinaj v Palestině, kde je pohřbili. Za císaře Justinána I. (527-565) byl nad jejím hrobem vybudován světoznámý klášter sv. Kateřiny jako středisko kultu sv. Kateřiny.

Svatá Kateřina je patronkou univerzit, mladých dívek, filozofů, ošetřovatelek, kolářů, přadláků, všech umírajících a díky kolu, na kterém byla mučena, i patronkou všech mlynářů.

Život svaté Kateřiny je velkým povzbuzením pro dobu, ve které žijeme. I nám se může zdát těžké přihlásit se ke Kristu v prostředí, které útočí na všechny, kteří Krista vyznávají. Na příkladu této velké světice můžeme zpozorovat, že díky věrnosti naší víře, tedy vydáváním správného příkladu jiným, můžeme přivést k obrácení i ostatní. Můžeme si tedy položit otázku: proč je okolo nás tolik nevěřících? Není to snad i proto, že nedokážeme dát správný příklad? Prosme Ducha svatého o tuto milost, abychom se otevřeli lásce, kterou je Kristus, žili jí a hlavně, abychom tuto lásku dokázali předávat jiným.

připravil anim. Kamil Štolpa

Dětský koutek...

Jedna rodina žila šťastně a spokojeně v domku na kraji města. Ale jednou v noci vypukl v kuchyni požár.

Když se plameny začaly šířit po celém domku, rodiče s dětmi utekli ven. Venku zjistili, že schází ten nejmenší-pětiletý chlapec. Při útěku se totiž ulekl plamenů a štiplavého kouře, obrátil se a dal se po schodech nahoru.

Co teď? - rodiče se po sobě zoufale podívali. Dvě sestřičky se rozplakaly. Do hořícího pekla se už nedalo vrátit... A hasiči pořád nikde.

Tu se otevřelo okénko na půdě a ozval se zoufalý křik:

„Tati, tati!“

Otec přiběhl k domu a zakřičel: „Skoč!“

Chlapec pod sebou viděl jen oheň, ale slyšel hlas, a tak odpověděl:

„Tati, já tě nevidím...“

„Ale já tě vidím. Neboj se, skoč!“ zakřičel otec.

Chlapec neváhal, ale skočil a už byl živý a zdravý v náruči otce, který ho chytil v letu.

Boha nevidíme. Ale on vidí nás. Když nás volá, neváhejme, ale skočme...

Také si mnohdy neuvědomujeme, že Bůh stojí stále při nás a je ochoten nám pomoci. Když mu ale budeme důvěřovat tak pochopíme, že nás nikdy nezklame. Snažme se obracet na Něj v modlitbách a nezapomínejme, že naši modlitbu potřebují i ti, co již mezi námi nejsou a čekají na ni v očistci. Pokud mu budeme skutečně věřit, On nás vyslyší a poznáme, jak obrovská síla se v modlitbě skrývá....

Zdroj :

Další příběhy pro potěchu duše.

Bruno Ferrero

Zpracoval: Milan Ošťádal

Co víme o vzniku modlitby ke svatému archandělovi Michaelovi?

Jak vznikla tato modlitba?

Časopis *Ephemerides Liturgicae* otiskl v roce 1955 na str. 58-59 toto:

P. Dominik Pechenino píše: „Nevzpomínám si na přesný rok. Jednoho rána se velký papež Lev XIII. jako obvykle účastnil další mše sv., děkovné, na které býval po své mši. Najednou ho viděli, jak energicky vzpřímil hlavu a intenzivně se zadíval na cosi nad hlavou celebranta. Hleděl upřeně, ani nemrkl, s jakýmsi vyděšením a údivem a měnil přitom barvu a rysy. Odehrávalo se v něm něco divného a velkého.

Konečně se vzpamatoval a lehkým, ale energickým dotykem ruky se zvedl. Viděli ho, jak se ubírá do své soukromé pracovny. Příbuzní ho starostlivě následovali. Tlumeným hlasem se ho zeptali: 'Svatý otče, necítíte se dobře? Potřebujete něco?' Odpověděl jim: 'Nic, nic.' Po půlhodině si nechal zavolat sekretáře Kongregace pro bohoslužby, podal mu list a řekl mu, aby text nechal vytisknout a poslal všem ordinářům na světě. Obsahem byla modlitba, kterou se modlíme na konci mše spolu s lidem, s prosbou k Panně Marii a plamennou výzvou ke knížeti nebeského vojska, s úpěnlivou prosbou k Bohu, aby vyhnal satana znovu do pekla."

Jak je vidět, papežové zcela jasně připomínali hroznou přítomnost satana. Úmysl, který později k této modlitbě přidal Pius XI. /zvláštní úmysl za Rusko/, se vztahoval k centru falešných nauk rozšířených v minulém století, které dosud zamořují život nejen národů, ale samotných teologů. Jestliže nařízení Pia XI. Nebyla dodržována, je to vina těch, kterým to bylo svěřeno. Zajisté se dobře doplňovala s charismatickými napomenutími, která Pán dal lidstvu prostřednictvím zjevení ve Fátimě, přestože na nich nebyla závislá. Fátima nebyla tehdy ještě světu známá.

Chtěl jsem zdůraznit, že žádný z papežů nezrušil doporučení papeže Lva XIII. a Pia XI. Jestliže se dnes odešlo od této modlitby to jen proto, že někteří jsou ní znuděni nebo si myslí, že dnes už neexistuje taková potřeba.

Položme si však otázku: Skutečně neexistuje taková potřeba?

P. Janusz Łomzik